

Sygn. akt III AUa 233/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Jolanta Hawryszko
Sędziowie:	Barbara Białecka Beata Górską

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 19 stycznia 2023 r. w Szczecinie

sprawy M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o rentę socjalną oraz świadczenie uzupełniające

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 25 lutego 2022 r., sygn. akt IV U 803/21

- zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I i II w ten sposób, że prawo do renty socjalnej i prawo do świadczenia uzupełniającego przyznaje M. P. od dnia 5 września 2021 roku,
- oddala apelację w pozostałym zakresie.

Beata Górską	Jolanta Hawryszko	Barbara Białecka
--------------	-------------------	------------------

Sygn. akt III AUa 233/22

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z 14 października 2021 znak: (...) odmówił ubezpieczonemu M. P. prawa do renty socjalnej, ponieważ Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z 30 sierpnia 2021 r. wprowadził orzeczenie o całkowitej niezdolności do pracy, lecz zgodnie z art. 8 ustawy z 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej, renta socjalna nie przysługuje za okres tymczasowego aresztowania lub odbywania kary pozbawienia wolności.

Kolejną decyzją z 14 października 2021 znak: (...) Zakład odmówił ubezpieczonemu prawa do świadczenia uzupełniającego, ponieważ świadczenie to nie przysługuje osobie, która jest tymczasowo aresztowana.

Ubezpieczony od powyższych decyzji wniósł odwołanie i domagał się ich zmiany przez przyznanie prawa do renty socjalnej oraz do świadczenia uzupełniającego dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji. Wskazał, że spełnił wszystkie warunki do przyznania świadczenia, a areszt ma charakter tymczasowy. Organ rentowy w odpowiedzi na odwołania wniósł o ich oddalenie.

Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 25 lutego 2022 r. zmienił zaskarżone decyzje i przyznał ubezpieczonemu prawo do renty socjalnej od 1 sierpnia 2021 r. do 31 sierpnia 2024 r. oraz prawo do świadczenia uzupełniającego od 1 sierpnia 2021 r. do 31 sierpnia 2024 r.

Sąd Okręgowy ustalił, że ubezpieczony, ur. (...), w roku szkolnym 2020/2021 był uczniem II klasy liceum ogólnokształcącego w Zespole Szkół (...) w G.. W dniu 13.08.2021 r., przedstawiciel ustawowy odwołującego - matka E. P. złożyła wniosek o przyznanie prawa do renty socjalnej oraz do świadczenia uzupełniającego dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji. W zakresie wniosku o świadczenie uzupełniające podano, że ubezpieczony ma ustalone prawo do świadczenia pieniężnego finansowanego ze środków publicznych w kwocie 215,84 zł - zasiłek pielęgnacyjny wypłacany z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w P.. W dniu złożenia wniosku o świadczenia, odwołujący nie był pozbawiony wolności ani nie orzeczono wobec niego tymczasowego aresztowania. Nie przebywał w areszcie śledczym ani w zakładzie karnym. W związku ze złożonymi wnioskami został skierowany na badania lekarskie przez Lekarzy Orzeczników ZUS. Orzeczeniem LO ZUS z 30.08.2021 został uznany za osobę całkowicie niezdolną do pracy do 31.08.2024 r. Całkowita niezdolność do pracy istnieje od dzieciństwa i pozostaje w związku z naruszeniem sprawności organizmu powstałym przed ukończeniem 18 roku życia lub w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25 roku życia lub w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej. Kolejnym orzeczeniem z tej samej daty Lekarz Orzecznik ZUS uznał ubezpieczonego za osobę niezdolną do samodzielnej egzystencji do 31.08.2024 r.; niezdolność do samodzielnej egzystencji istnieje od dzieciństwa.

W dniu 5.10.2021 r. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wpłynęła informacja E. P., że jej syn jest tymczasowo aresztowany i przebywa w Zakładzie Karnym (...) w Ł.. Jednocześnie przedstawiła dokument, z którego wynikało, że jej syn 3.09.2021 r., zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego w Garwolinie z 2 września 2021 r., II K 689/21 został wypisany z Krajowego Ośrodka (...) dla Nieletnich w G. i przewieziony do Zakładu Karnego w Ł.. Na podstawie przedstawionych informacji, Zakład odmówił ubezpieczonemu prawa do renty socjalnej oraz świadczenia uzupełniającego, wyłącznie z uwagi na fakt, że jest tymczasowo aresztowany.

Z uwagi na zastosowanie środka zabezpieczającego, ubezpieczony został 8.02.2022 r. zwolniony z Zakładu Karnego w Ł., gdzie przebywał na Oddziale Zewnętrzny i przetransportowany do Instytutu (...) w W. celem zapewnienia właściwej opieki medycznej.

Sąd Okręgowy uwzględnił odwołanie i wyjaśnił, że w prawie ubezpieczeń społecznych, rozróżniamy moment powstania prawa do świadczenia oraz moment w którym następuje obowiązek wypłaty po stronie ZUS. Stosownie do treści art. 100 ustawy z 17 grudnia 1998 o emeryturach i rentach, prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Z kolei według art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem art. 129 ust. 2. Powyższe przepisy znajduje również zastosowanie w przypadku renty socjalnej, co wynika z treści art.15 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej. Do powyższych przepisów odsyła również ogólnie ustawa z 31 lipca 2019 r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji, wskazując w art. 7 ust. 1 pkt 1, że w sprawach nieuregulowanych w niniejszej ustawie, dotyczących postępowania w sprawie świadczenia uzupełniającego, wypłaty tego świadczenia oraz wydawania orzeczeń, o których mowa w art. 2 ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z wyjątkiem art. 136 tej ustawy. W wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 30.01.2020, III AUa 983/19 uznano, że prawo do renty socjalnej,

podobnie jak prawo do świadczeń regulowanych ustawą z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach powstaje z mocy prawa. Także prawo do świadczenia uzupełniającego powstaje z mocy prawa.

Stosownie do treści art. 8 ust. 1 - 4 ustawy o rencie socjalnej, renta socjalna nie przysługuje za okres tymczasowego aresztowania lub odbywania kary pozbawienia wolności. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do osób odbywających karę pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego. Osoba tymczasowo aresztowana lub odbywająca karę pozbawienia wolności jest obowiązana niezwłocznie powiadomić właściwy organ wypłacający rentę socjalną o tymczasowym aresztowaniu lub o odbywaniu kary pozbawienia wolności. Obowiązek ten spoczywa również na dyrektorze aresztu lub zakładu karnego. Osobie, o której mowa w ust. 2, samotnie gospodarującej, nieposiadającej innego przychodu i niemającej prawa do renty rodzinnej, która jest właścicielem lokalu mieszkalnego (domu jednorodzinny), której przysługuje spółdzielcze prawo do lokalu lub która jest najemcą lokalu mieszkalnego wchodzącego w skład mieszkaniowego zasobu gminy, innych jednostek samorządu terytorialnego albo stanowiącego własność Skarbu Państwa lub państwowych osób prawnych, może być wypłacane 50% kwoty renty socjalnej, jeżeli zobowiąże się pisemnie, że z kwoty tej będzie dokonywała opłat z tytułu czynszu lub innych należności za lokal mieszkalny (dom jednorodzinny), a w lokalu (domu jednorodzinny) nie przebywają inne osoby. Zatem do prawidłowego zastosowania przepisu art. 8 ustawy z 27 czerwca 2003 o rencie socjalnej konieczne jest ustalenie, czy wnioskodawca spełnia przesłanki do nabycia tej renty, w szczególności czy jest całkowicie niezdolny do pracy z powodu schorzeń powstałych w okresach, o których mowa w art. 4 ust. 1 tej ustawy. Nie wyklucza to, zatem ustalenia spełnienia przesłanek prawa przez osobę tymczasowo aresztowaną lub odbywającą karę pozbawienia wolności, a w stosunku do takiej osoby tylko nie wypłaca się renty za te okresy. Za taką wykładnią przemawia już sama treść art. 8 ust. 3 ustawy, w myśl której osobie, samotnie gospodarującej, nieposiadającej innego przychodu i niemającej prawa do renty rodzinnej, która jest właścicielem lokalu mieszkalnego (domu jednorodzinny), której przysługuje spółdzielcze prawo do lokalu lub która jest najemcą lokalu mieszkalnego wchodzącego w skład mieszkaniowego zasobu gminy, innych jednostek samorządu terytorialnego albo stanowiącego własność Skarbu Państwa lub państwowych osób prawnych, może być wypłacane 50 % kwoty renty socjalnej, jeżeli zobowiąże się pisemnie, że z kwoty tej będzie dokonywała opłat z tytułu czynszu lub innych należności za lokal mieszkalny (dom jednorodzinny), a w lokalu (domu jednorodzinny) nie przebywają inne osoby. Prawidłowe zastosowanie art. 8 ust. 3 ustawy nie jest zatem możliwe bez uprzedniego ustalenia prawa do renty. Za taką wykładnią przemawiają też względy dowodowe; czasami jest, bowiem rzeczą bardzo trudną do wykazania w postępowaniu w sprawie o rentę socjalną, iż nawet niesporna całkowita niezdolność do pracy istniejąca w chwili złożenia wniosku o tę rentę jest skutkiem naruszenia narządu w okresach, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy. Jest zatem pożądanym, aby badanie tych okoliczności nastąpiło jak najwcześniej, kiedy odległość czasowa między powstaniem schorzenia a powstaniem całkowitej niezdolności jest jak najmniejsza.

W przekonaniu Sądu Okręgowego, treść art. 8 ustawy nie powinna stanowić podstawy do odmowy przyznania prawa do wnioskowanego świadczenia w postaci renty socjalnej, a jedynie odmowy jego wypłaty za okres tymczasowego aresztowania, które to okresy powinny zostać przez Zakład ustalone i tylko w okresach nie osadzenia w areszcie, powinno dochodzić do wypłaty świadczenia. Odmowa przyznania prawa do renty socjalnej tylko z powyższego powodu, jest całkowicie bezzasadna zwłaszcza jeżeli się zważy okoliczności wynikające z oceny stanu zdrowia odwołującego, który został uznany za osobę całkowicie niezdolną do pracy na okres 3 lat, a okres tymczasowego aresztowania zamknął się w przedziale czasowym od września 2021 do lutego 2022 (6 miesięcy), czyli okres stanowiący 1/6 okresu na jaki została sumarycznie ustalony okres całkowitej niezdolności do pracy odwołującego. Zważyć również należy, że treść art. 8 ustawy o rencie socjalnej dopuszcza przecież możliwość wypłaty choćby części renty socjalnej osobie tymczasowo aresztowanej, a to oznacza, że ustawodawca wyraźnie rozgraniczył proces ustalenia uprawnień do świadczenia, od procesu jego wypłacania. Przerwa w wypłacaniu renty w związku z tymczasowym aresztowaniem, ani nie zawiesza tego prawa, ani też nie powoduje jego ustania. Okres tymczasowego aresztowania nie został również wymieniony w art. 10 ustawy o rencie socjalnej, jako przesłanka zawieszenia prawa do renty socjalnej. Zatem w przekonaniu Sądu Okręgowego, w prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu, organ wobec niekwestionowanego ustalenia dotyczącego całkowitej niezdolności do pracy na okres od sierpnia 2021 do sierpnia 2024, powinien przyznać prawo do renty socjalnej oraz jednocześnie ustalić okresy jego wypłaty, pomijając te związane z okresem tymczasowego aresztowania. Należy bowiem zauważyć, że w art. 2 i 4 ustawy o rencie socjalnej wskazano przesłanki

konieczne do nabycia prawa do renty i katalog podmiotów do niego uprawnionych (te ubezpieczony spełnił), a jedynie w art. 8 wskazano przesłanki dotyczące niemożności jego wypłaty. Gdyby ustawodawcy chodziło o zablokowanie możliwości przyznania prawa do renty osobie tymczasowo aresztowanej, to wówczas przepis art. 8 powinien zawierać normę wprost zakazującą przyznania prawa do renty socjalnej osobie tymczasowo aresztowanej, a nie jedynie normę zakazującą jej wypłaty w okresie osadzenia.

Analogicznie Sąd pierwszej instancji ocenił sytuację w przypadku świadczenia uzupełniającego. W art. 2 ust. 1 ustawy o świadczeniu uzupełniającym wskazano, że świadczenie uzupełniające przysługuje osobom, które ukończyły 18 lat i których niezdolność do samodzielnej egzystencji została stwierdzona orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji albo orzeczeniem o niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym i niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do służby i niezdolności do samodzielnej egzystencji, zwanym dalej „osobami uprawnionymi”. Z kolei art. 4 ust. 3 ww. ustawy stanowi, że świadczenie uzupełniające nie przysługuje osobie uprawnionej, która jest tymczasowo aresztowana lub odbywa karę pozbawienia wolności, z wyjątkiem osoby uprawnionej, która odbywa karę pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego. Analiza powyższych przepisów wskazuje, że tymczasowe aresztowanie wnioskodawcy to podstawa do wstrzymania wypłaty jego świadczenia, a nie podstawa do odmowy jego przyznania. Przepis powyższy posługuje się terminem osoby uprawnionej do świadczenia.

Apelację od wyroku złożył organ rentowy.

Wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności:

1. art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 27.06.2003 r. o rencie socjalnej, j.t.Dz.U.z 2022r.poz.240 przez błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że ubezpieczony w okresie tymczasowego aresztowania zachowuje prawo do renty socjalnej, a jedynie nie ma prawa do wypłaty świadczenia, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu prowadzi do uznania, że w okresie tymczasowego aresztowania prawo do renty socjalnej nie przysługuje,

2. art. 4 ust.1 ustawy z 27.06.2003 r. przez błędne zastosowanie, polegające na przyznaniu ubezpieczonemu prawa do renty socjalnej za okres poprzedzający osiągnięcie pełnoletności, podczas gdy renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej,

3. art. 4 ust. 3 ustawy z 31.07.2019 r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji j .t. Dz.U. z 202 Ir.poz.1842 przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że ubezpieczony w okresie tymczasowego aresztowania zachowuje prawo do świadczenia uzupełniającego, a jedynie nie ma prawa do wypłaty świadczenia, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu prowadzi do uznania, że w okresie tymczasowego aresztowania prawo do renty socjalnej nie przysługuje,

4. art. 2 ust.1 ustawy z dnia 31.07.2019 r. przez błędne zastosowanie polegające na przyznaniu ubezpieczonemu prawa do świadczenia uzupełniającego za okres poprzedzający osiągnięcie pełnoletności, podczas gdy świadczenie przysługuje osobie pełnoletniej.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania.

Sąd Apelacyjny rozważył sprawę i uznał, że apelacja jest niezasadna.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, przy niewątpliwym stanie faktycznym sprawy, Sąd pierwszej instancji przedstawił trafne rozważania prawne, które Sąd Apelacyjny w całości zaakceptował.

W sprawie nie ulegało wątpliwości, że orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z 30 sierpnia 2021 ubezpieczony został uznany za osobę całkowicie niezdolną do pracy do 31 sierpnia 2024. Całkowita niezdolność do pracy istnieje od dzieciństwa i pozostaje w związku z naruszeniem sprawności organizmu powstałym przed ukończeniem 18 roku życia. Kolejnym orzeczeniem z tego samego dnia, Lekarz Orzecznik ZUS uznał ubezpieczonego za osobę niezdolną do

samodzielnej egzystencji do 31 sierpnia 2024, stwierdzając niezdolność do samodzielnej egzystencji od dzieciństwa. Tym samym, ubezpieczony spełnił warunki wynikające z przepisów ustawy o rencie socjalnej, wymienione w art. 4 ustawy z 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej. Oczywiście, Sąd Apelacyjny miał na uwadze, że zgodnie z art. 8 ustawy, renta socjalna nie przysługuje za okres tymczasowego aresztowania lub odbywania kary pozbawienia wolności, z zastrzeżeniem ust. 1a. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do osób odbywających karę pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego. Osoba tymczasowo aresztowana lub odbywająca karę pozbawienia wolności jest obowiązana niezwłocznie powiadomić właściwy organ wypłacający rentę socjalną o tymczasowym aresztowaniu lub o odbywaniu kary pozbawienia wolności. Obowiązek ten spoczywa również na dyrektorze aresztu lub zakładu karnego.

W dniu 13 sierpnia 2021, przedstawiciel ustawowy odwołującego - matka, złożyła w jego imieniu wnioski o przyznanie prawa do renty socjalnej oraz do świadczenia uzupełniającego dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji. Co ważne, ubezpieczony po złożeniu przez matkę wniosku o świadczenie został osadzony w areszcie śledczym, po czym z uwagi na stan zdrowia przetransportowany do Instytutu (...) w W.. Informację o osadzeniu w warunkach izolacji, stosownie do wymogów wskazała matka ubezpieczonego. Powyższe niewątpliwie spowodowało, iż przedmiotem sporu nie jest to, czy ubezpieczonemu przysługuje renta socjalna, bowiem jest to prawo niewątpliwe, ale czy będąc osadzony, ubezpieczony traci prawo do renty w ogóle, czy tylko prawo do wypłaty świadczenia w okresie osadzenia.

Sąd Apelacyjny zgadza się z rozstrzygnięciem Sądu I instancji, że o ile ubezpieczonemu z uwagi na stan zdrowia wskazane świadczenia przysługują, to jednak nie podlegają realnej wypłacie. Należy bowiem odróżniać dwie instytucje prawne, powstanie prawa do świadczenia i powstanie prawa do wypłaty tego świadczenia. Zgodnie z art. 100 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Z kolei stosownie do treści art. 129 ust. 1 cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem art. 129 ust. 2. Powyższe przepisy znajduje również zastosowanie do świadczenia w postaci renty socjalnej, co wynika z treści art.15 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej z dnia 27 czerwca 2003 r. Do powyższych przepisów odsyła również ogólnie ustawa z dnia 31 lipca 2019 r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji, wskazując w art. 7 ust. 1 pkt 1, że w sprawach nieuregulowanych w niniejszej ustawie, dotyczących postępowania w sprawie świadczenia uzupełniającego, wypłaty tego świadczenia oraz wydawania orzeczeń, o których mowa w art. 2 ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z wyjątkiem art. 136 tej ustawy. Sąd Najwyższy w postanowieniu z 15 marca 2018 r., I UK 209/17 wskazał: moment nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy określa art. 100 ust. 1 u.e.r.f.u.s. ustanawiający generalną zasadę, zgodnie z którą prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Nabycie prawa do świadczenia następuje więc ex lege i co do zasady nie jest uzależnione ani od złożenia przez ubezpieczonego stosownego wniosku, ani też od ustalenia (potwierdzenia) tego prawa decyzją organu rentowego, która ma jedynie charakter deklaratoryjny.

Wymaga zauważenia, że w ustawie o rencie socjalnej w art. 7 ustawodawca jednoznacznie przewidział wyłączenia podmiotowe prawa do renty socjalnej i nie wymienił w tym katalogu osób osadzonych:

Art. 7 1. Renta socjalna **nie przysługuje osobie** uprawnionej do emerytury, uposażenia w stanie spoczynku, renty z tytułu niezdolności do pracy, renty inwalidzkiej lub pobierającej świadczenie o charakterze rentowym z instytucji zagranicznych, renty strukturalnej, a także osobie uprawnionej do zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego lub nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego.

2. Renta socjalna **nie przysługuje osobie** będącej właścicielem lub posiadaczem (samoistnym lub zależnym) nieruchomości rolnej w rozumieniu Kodeksu cywilnego o powierzchni użytków rolnych przekraczającej 5 ha przeliczeniowych. Osobie będącej współwłaścicielem nieruchomości rolnej nie przysługuje renta socjalna, jeśli udział tej osoby przekracza 5 ha przeliczeniowych.

Natomiast osoby osadzone zostały ujęte w przepisie, którego teść nie odnosi się do podmiotu/osoby, lecz do sytuacji w jakiej się znalazły:

Art. 8 1. Renta socjalna nie przysługuje za okres tymczasowego aresztowania lub odbywania kary pozbawienia wolności, z zastrzeżeniem ust. 1a.

Taka semantyka przepisu pozwala na wniosek, że w art. 7 mowa jest o wyłączeniu prawa do renty jako takiego, zaś w art. 8 prawo do renty nie jest ustaje, ale zachodzi przerwa w jego realizacji, co należy sprowadzić do racjonalnego wniosku, że chodzi o wstrzymanie wypłaty świadczenia.

Oczywiście, osoba osadzona w izolacji jest na utrzymaniu Skarbu Państwa, co jednak nie oznacza, że po spełnieniu warunków ustawowych, nie może mieć prawa do renty socjalnej, już tylko ze względu na osadzenie. Istotne jest to, że ubezpieczony nie otrzymuje wówczas realnie wypłaty renty socjalnej, a wypłata zostaje podjęta po opuszczeniu warunków izolacji, bez konieczności wszczynania kolejnego postępowania o wydanie decyzji w przedmiocie ustalenia prawa do renty. Nie do pogodzenia z celem ustawy o rencie socjalnej jest taka interpretacją art. 8 ustawy, w myśl której osoba uprawniona do renty socjalnej, po spełnieniu ustawowych warunków do przyznania renty, jest pozbawiona tego prawa tylko z uwagi na osadzenie w izolacji. Cel ustawy jest realizowany tylko wtedy, gdy osoba osadzona zostaje pozbawiona prawa do wypłaty renty, a po zakończeniu osadzenia, wypłatna jest podejmowana.

Sąd Okręgowy nieprawidłowo określił daty przyznania obu świadczeń, zatem na podstawie art. 4 ustawy o rencie socjalnej oraz art. 2 ustawy o świadczeniu uzupełniającym, powstanie do prawa może nastąpić z chwilą ukończenia 18 roku życia, co w przypadku odwołującego nastąpiło 5 września 2021 r.

Mając na uwadze przedstawioną argumentację, Sąd Apelacyjny zmienił datę początkową przyznania prawa do świadczeń, zaś na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.